

INHOUD

À propos 11

Doek

1. *Soms ademloos, met ingehouden hart* 12
2. *is het toen langzaam gaan vallen, het doek* 13

Het dierlijkste 14

Ars amatoria 15

Mascotte 16

Jesu 18

Fonte Ciane 19

Sloep 20

Svolta

1. *Voor de verandering* 21
2. *Bergafwaarts rijden* 22
3. *De Zwitserse bergbaanbouwers* 23
4. *En verder zijn er* 24
5. *Neem niet overijld aan* 25

Betlehem 26

Feldman 27

Niemand 28

Het wilde kind 29

AAP LAM WIM

Aap 31

Lam 32

Wim 33

envoi 35

De verloren gewaande neef uit Nieuw-Guinea 36

De steenbreek 37

Faverey, de dode 38

Naar Arles 39

Vallen en opstaan 40

Cipres 41

Prête-moi ta lume 42

Het voorjaar 43

DE TEMPEL

1. *In het midden van de wereld staat een man* 45
2. *Het is een dag van morgen, aangebroken* 46
3. *Het kan natuurlijk zijn dat aan een raam* 47

4. Tussen rijzen en herrijzenissen	48
5. Wat zien ze, onze kinderen? Ze zien	49
6. Wat men bij het betreden als een anti-	50
7. Misschien was het gewoon een dorpsstation	51
8. In de duizend wereldwonderen	52
Onderweg	53
Een soort kind	54
Romance	56
Pages Blanches	57
Winteroffensief Afghanistan	58
Zo vrolijk als het is	59
De lakens	60
Stro	61
Dionysos, HCA	62
Leeftijd	64
Geschiedenis	
1. Voorbij het punt te zeggen	65
2. De branding van de dagen	66
3. Mijn liefde transformeert, zei ze	67
4. Twee kruiken in het donker	68
5. Ik denk te horen dat zij ademt	69
Creative Writing	70
Gros mots	72
Rele gote rut	73
Suite	74
Aantekeningen	77

À PROPOS

Staat dit er nog? Alles was toch af-

gebroken? Nu ik het hier zo zie: dit breekt
zichzelf nog af. Het is haast transparant.
Overal zie ik het lekken van het licht.

Ik zou het nooit terug zien, het was en is
vernietigd, ons huis, en nu sta ik er
te praten, nogal luchtig, onder geen dak.

Van hieruit lijkt de hemel zelfs intact,
althans: onzichtbaar in het strakke blauw,
stiller dan waanzin gaan de luiken open.

DOEK

1

Soms ademloos, met ingehouden hart
zaten we te staren naar de woorden

LONGEN LIPPEN WATER MOND
in onze rondte verschenen, verdwenen ze

en maakten plaats voor andere, LATER
we zagen rijmen, WOND, verwanten

en nieuwe kansen want het diepe ZWART
voor ZON werd Gorters ZON GELUID

drongen doodgeboren woorden door
als TWITTER dan klonk gekwetter

en wie het maar hoorde was verlost, vrij
van muren, impulsen, huiver, theater

een woord legde zijn hand in de onze
en werd onze moeder, even ons kind

is het toen langzaam gaan vallen, het doek
of leerde het schrift dat het altijd al viel

niet tussen ons en het dierbare land
van wilgen, rivieren, rennende hazen

maar in de leegten van zijn letters zelf
het stuifsel dat het universum is

dat ons dichtte, bij het scheiden dwong
alleen te zeggen wat nog zichtbaar is:

de straathoek die ons om zal slaan, afval
allerwege, de mensen doen het huis op slot

HET DIERLIJKSTE

Het zijn de jaren dat van ver
een hond ons nadert op de weg
naar niemendal. Een hazewind

aanvankelijk. Hij hinkt wat aan,
hij eet in ons geheugen licht
van vlees en likt de resten schoon.

Hij maakt een onophoudelijk verschil.
Waar hij passeert ziet men zijn moeder
gebukt onder haar winter of een kind

dat voor vermist doorgaat, gevangenen
die op geen afstand van het binnenoor
hun ketens slepen over harde keien.

Men ziet zichzelf steeds vreemder leeg
lopen in zand, ziet een geschoten hert
dat strompelt, knielt, tot het zijn trouw

over de aarde strijkt, maar nooit
van wat bestaat het dierlijkste
dat ons gedecideerd blijft naderen.

Het komt ons na,
het haalt ons aan
alsof het in onszelf beweegt.

Het maakt het punt
waarop het ons doorkruist
koud op de tong.

ARS AMATORIA

Er staat geschreven: aan < > lichte zee
(een linnen zee, vertalen sommigen)
lagen ze en rustten < > spraken niet.

Ze liggen er al eeuwen, onze tijd:
de broze schalen zijn gebroken,
in de scherven rest het nestelen.

MASCOTTE

Je telt een greep en dan is het te laat
voor twee, het woord is kort, het grijpt je
bij de strot en hangt zijn staart al in je bek.

Het is een pop. De maan. Een steen. Een rat.
Het telt op zijn beurt snel tot nul en neemt je beet
bij wat je van niets weet, de keel vraagt veel.

Het lacht wat af. Je denkt dat het je spaart.
Je kent het uit je hoofd, je weet hoe in zijn ziel
een mes snijdt dat je lot is. Je bent niet zacht,

het mes is scherp. Ik wet, zeg je, de maan.
De pop pakt uit, held van de tijd, en dicht
zich in het wild de dood toe van je mond.

De pop is grijs met blauw. Of zwart. Of rood.
Een pop, spel je, iets roods. Dan valt de maan aan,
groot en geel, te groot om aan een zwerk te staan.

Je schrijft: de maan gaat aan het werk. Ze maakt
zich rond om je, je zet een voet dwars in haar rad,
het woord maan streep je door, het streept je door.

Een steen rolt heen, het graf is leeg. Wiens graf?
Wie rolt die heen? Je ziet een worm, de worm
ziet bleek. De steen stormt diep het dal in, breekt.

Men telt tot twee: dan is het dal al rijk aan steen.
Men leert de kunst een god te slaan, een maan
die in het huis blijft staan als een groot man.

Daar zich de tijd zo doodt kijkt het naar je,
het rooft je, je ziet het zelf aan voor een rat.
Dat stinkt, dat knaagt. Je telt niet meer, je sterft

haast van zijn lach. Je spelt het spel als rat.
De rat speelt mee: ik ben de god, ik ben de pop,
ik tel tot nul, ik rol je op, sterf je nog niet.

J E S U

Ze kleden zich uit, vanuit de spiegel
zien we ze staan, de sombere nudisten,
onder de worglamp in het berghotel.

Wat ze ook zijn mogen, die handenparen
met de grillen van hun aderen, de knieën
en de weke buik, niemand doen ze kwaad

als niet de een zich afwendt en de ander,
die bijna mooi van moeheid is, omkeert
en voorover drukt in de Tiroler sprei.

Zonder getuigen, of het is de kinderblik
boven het bed, dat allerzachtste blauw
van ongeborenen, op iets als water.